

Предлог закона о изменама и допунама Закона о јавном информисању, о којем ће се посланици изјаснити за месец дана, није, као што многи тврде, поделио нашу јавност више него што је она, и без те новотарије, подељена. Могућно је да ће последице трвења, надмудривања и „превеславања“, брже индуковати распад садашње владајуће групације, али то није закономерно. Знајући их, можемо хладнокрвно тврдити да је њихова љубав према власти (чија је примарна одлика – фанатична привлачност ка истој), много јача од свих центрифугалних сила које на ту љубав, такође, делују. Елем...

Мере дисциплиновања медија далеко су од популарних, али користе свима на власти. Отуда не би требало наивно наседати на сваку парољу садашњих, назови, противника овог „дотеривања Закона о информисању“. Ваљало би озбиљније разматрати и оне који се нешто снебивају, као и оне који калкулишу дивидендом акција сопственог (не)противљења, ако ни због чега другог онда због процене да предлог (не)ће проћи, па је боље бити међ`победницима, него међ`губитницима. А приде још припадајућа колатерална добит. Демократској странци, социјалистима, а Ел-Де-Пе-у и да не помињемо, подједнако би одговарало усвајање овог предлога као и фамозном, фактичком предлагачу. Радикалима, напредњацима и народњацима његово усвајања само не одговара краткорочно јер може драстично да редукује критику власти, али већ средњорочно, када би неки од ових субјеката могао да се нађе у власти, измене могу да буду добродошле. Дакле, овде се странке пре свега деле на оне које су притеране уза зид, па у циљу сопственог преживљавања укидају медије, и оне које прижељкују да тај прљав, али по њих користан посао одради неко други, чиме ће одговорност и казну прихватити предлагач, а они ће евентуално имати само корист, или малу штету – скуп им је, дакле, тај „цубок“.

Све ово смислено је под условом да закон прође, и још битније, да се такав закон примењује, што ипак није вероватно. Хоћемо да кажемо да је овде пре свега реч о једној утопији једне странке да ће створени кентаур искочити из „Службеног гласника“ и почети да убија медије по Србији, а мислеће и слободне грађане лоботомирати где год их нахвата. Чак и да измене прођу, чак и да елиминишу „Куир“ и Рајино „етичко & професионално“ новинарство, са све фото-бравурама, даље од тога добацити неће, што можда и није тако лоше, ако имамо на уму фиксацију тог таблоида ка Динкићу и фиксацију потоњег ка „Куриру“. Дакле, из те интеракције родио се Предлог, па ће нестанком таквог медија, као и политичким нестанком таквог министра вероватно престати и потреба за применом таквог, допуњеног закона, што би и за Србију била прихватљива цена под условим да акција и реакција буду неповратне. Мада, Раја ће се већ снаћи некако: проблем ће, с друге стране, свакако настати када Ге-седамнаест схвати да јој је ова комбинаторика недовољна и да јој неће купити улазницу за нову

власт, па тек онда настане право копрцање. Јер, било би *идеално* када би цех за овај законодавни скандал платио Брадић, а вечити министри економије и здравља са неколико верних пратилаца опстану у својим удобним министарским фотељама и у следећем колу српске политичке лутрије. Све чили и орни да играма никад краја не буде.

Али, тако бити неће. На следећим изборима, нека ми буде допуштена патетика, рачун овом народу поднеће и странка шифрованог назива: „G-17+“. Праведно би било да се бирачи бар у једном изборном циклусу одморе од Млађана Динкића, његових акција од хиљаду евра, колоса у виду „Фиата“ и другог празноречја, спасавања банкарског сектора, приватизације, Националне штедионице, Народне банке, са све станом од педесетак квадрата и трулим аутом... *No pasaran!*

А да ли ће надлежни органи онда нешто имати да кажу о другој страни, такорећи споредној страни, његовог преживљавања у власти, то ћемо видети, међутим слабу наду у то имамо. Такви људи, бивши министри, много знају, сетимо се само неких из прошле гарнитуре када је нова власт најавила разматрање кривичних пријава о њиховим непочинствима, а онда су они, без икаквог увијања јавно запретили да ће почети да причају и да ће рећи све што знају о другима, ДС-овцима и њиховим коалиционим партнерима и онда је настао тајац – „зуц“. Не знамо шта се догодило са тим пријавама, само знамо да је маца свима појела језик. Ето, тако се то ради – по кратком поступку.

Уместо закључка хоћемо да укажемо да се ипак ова комбинаторика са законом о медијима, можда, преозбиљно доживљава. Јесу спрегнути многи интереси, велика је енергија уложена, потегнуте су везе, појачани утицаји, али то је ипак само куповина једне скупе играчке размаженом деришту. Уз једну разлику. Размажено дериште родитељи и даље воле, негују, тетоше и чувају, а овом, политичком деришту плаћа се скупа играчка да се оно не би дерњало у невреме, док не буде натенане припремљен свилен гајтан. Политички, наравно.